

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 21.09.1998
KOM(1998) 461 endelig udg.

98/ 0252(COD)

98/ 0253(COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om adgang til at etablere og udøve virksomhed som e-pengeinstitut og tilsyn med en sådan virksomhed

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 77/780/EØF om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut

(forelagt af Kommissionen)

Begrundelse

Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til at etablere og udøve virksomhed som e-pengeinstitut og tilsyn med en sådan virksomhed

Indledning

Informationsteknologien bidrager til hurtige ændringer i erhvervs klimaet generelt og ikke mindst i forretningsmetoderne. I løbet af de senere år har flere nye og innovative produkter ført til udvikling i den elektroniske handel. De teknologiske fremskridt har bidraget til udvikling af en ny type betalingsinstrument, nemlig e-penge, der kan antage form af en værdi oplagret på et elektronisk medium, såsom et chipkort eller en computer. Forudbetalte kort, der anvendes som elektronisk pengepung, vil på lang sigt kunne erstatte en betydelig del af betalingerne med kontanter. De såkaldte netværkspenge eller softwarepenge, der kan overføres fra en pc, er ved at blive det rigtige betalingsmiddel i forbindelse med den voksende elektroniske handel på Internet.

Denne udvikling får konsekvenser for EU, både når det gælder gennemførelsen af det indre marked, og når det gælder regler og tilsyn i forbindelse med udstedelse af e-penge. På topmødet i Cardiff opfordrede Det Europæiske Råd Kommissionen til at "forelægge en handlingsramme inden Det Europæiske Råd i Wien med henblik på at forbedre det indre marked inden for finansielle tjenesteydelser, navnlig ved at undersøge effektiviteten af gennemførelsen af den nuværende lovgivning og påvise svagheder, der eventuelt kræver en korrigerende lovgivning". Med forslaget til direktiv om e-pengeinstitutters virksomhed efterkommer Kommissionen denne opfordring. Det erkendes, at der er et hul i lovgivningen når det gælder udstedelse af e-penge, og direktivforslaget tager sigte på at lukke dette hul. Det har til formål at forbedre det indre marked for finansielle tjenester ved at sikre en mindsteharmonisering af reglerne og især ved at indføre en EU-dækkende tilladelse for e-pengeinstitutter. Det vil skabe retssikkerhed, anspore nye virksomheder til at søge ind på markedet, skærpe konkurrencen og bidrage generelt til udviklingen i den elektroniske handel.

Hvad er e-penge?

I dette forslag kan e-penge bedst opfattes som en digital form for kontanter, som de har mange træk tilfælles med. Den største lighed består i, at anvendelsen af e-penge ikke kræver godkendelse fra en bank eller anden tredjemand. Kunderne køber det elektroniske sidestykke til sedler og mønter, dvs. at de veksler kontanter om til en pengeværdi i forholdet 1:1. Kunden har i virkeligheden omvekslet kontanter til et andet betalingsmiddel. I stedet for at bruge et betalingskort (der kræver en bankkonto) eller et kreditkort (der først kræver godkendelse fra et kreditkortselskab eller en bank og dernæst et relevant disponibelt pengebeløb) har kunden købt et betalingsmiddel, der ikke består af kontanter, men kan anvendes på stort set samme måde som kontanter eller som andre former for kortbetalinger, men uden at der kræves godkendelse fra tredjemand.

Pengeværdien er oplagret enten på et chipkort, f.eks. et telefonkort, eller i form af computersoftware, der kan oplagres på kundens pc og bruges til at købe både "immaterielle" produkter over Internettet (såsom musik, bøger, edb-programmer osv.) eller "materielle" produkter, der vil blive leveret til kundens hjem eller arbejdsplads.

Chipkort erstatter normalt små kontantbeløb og bruges fortrinsvis til små indkøb, såsom aviser, småindkøb, benzin osv. En af de fordele, som e-penge har i forhold til kontanter og andre betalingsmidler, er muligheden for at foretage meget små elektroniske betalinger, såsom ¼ eller ½ eurocent for at downloade en informationsside på Internettet.

En anden større lighed med kontanter er anonymiteten. Der kræves ingen konto i et kreditinstitut. Kunderne kan fortsat købe varer med e-penge på samme måde, som de kan bruge kontanter, uden at opgive navn, bank osv. til detailhandleren. (Direktivet om hvidvaskning af penge vil naturligvis gælde for e-pengeinstitutioner).

Det e-pengebeløb, der kan oplagres på et chipkort, er normalt begrænset. I forbindelse med de 19 ordninger, der anvendes i EU, er den maksimale oplagrede værdi på under 250 ECU.

Multifunktionelle forudbetalte kort

Den mest almindelige form for forudbetalte kort er et telefonkort, som er bestemt til et enkelt formål. Det repræsenterer en forudbetaling til telefonselskabet for de telefonopkald, som kunden agter at foretage. Et multifunktionelt kort modtages derimod af andre virksomheder end kortudstederen. Dette kort (eller computersoftware som nævnt ovenfor) kan anvendes på nøjagtig den samme måde som kontanter eller andre betalingsmidler som f.eks. kreditkort. F.eks. kan et multifunktionelt forudbetalt kort anvendes til at betale parkeringsafgifter, at foretage telefonopkald, at købe aviser og blade osv. og er kun begrænset af den pengeværdi, der er oplagret på kortet, og naturligvis af, om de handlende vil modtage det.

Dette forslag vedrører kun multifunktionelle e-penge. Direktivet kommer derfor ikke til at omfatte kort, der kun kan benyttes til et enkelt formål, som f.eks. telefonkort. Det samme gælder kreditkort, da de ikke repræsenterer nogen oplagret pengeværdi.

Internationale spørgsmål

E-penge og udstedelsen af dem er kun et beskedent, om end vigtigt, element i den samlede elektroniske handel. Elektronisk handel er i sig selv et globalt spørgsmål. Ud over elektroniske betalinger drøftes en række andre spørgsmål på internationalt plan og i forskellige fora, såsom WTO, OECD osv. Disse spørgsmål vedrører bl.a. kryptering (datasikkerhed og -fortrolighed), elektronisk autentificering (elektroniske underskrifter for at fremme sikkerheden), beskyttelse af personlige og private data, beskatning, told, intellektuelle ejendomsrettigheder osv. Bl.a. stats- og regeringscheferne inden for G7 og G10 har opfordret til, at man fremmer udviklingen i den elektroniske handel.

Med hensyn til e-penge anvendes der forskellige fremgangsmåder. I f.eks. USA er der ingen umiddelbare planer om at regulere udstedelsen af e-penge, og der findes ikke for øjeblikket nogen begrænsninger i, hvem der kan udstede dem. Dette skyldes til dels den fortsat udbredte anvendelse af check som det foretrukne betalingsmiddel, når der ikke er tale om kontanter. Desuden gør den amerikanske økonomis størrelse og kompleksitet det vanskeligere at etablere et landsdækkende system. Det bliver dog mere og mere udbredt at anvende sådanne ordninger inden for begrænsede områder, som f.eks. på universiteter, sportsstadioner, militærbaser osv.

I maj 1998 udtalte en Task Force om Elektroniske Betalinger under "Office of the Comptroller of the Currency", at statsregulering på nuværende tidspunkt vil kunne påvirke konkurrencen og innovationen negativt inden for denne branche, der stadig kun er i sin vorden, og øge omkostningerne ved e-pengeprodukter unødigt. Den anbefalede, at udstedere af e-pengeprodukter fortsat søger at udvikle fornuftige selvregulerende metoder i forbindelse med vigtige forbrugerspørgsmål, som beskyttelse af forbrugernes personlige og private data.

Spørgsmålet er også under drøftelse i Japan, hvor en række store pilotordninger allerede er i gang eller vil blive iværksat i nærmeste fremtid. Et af de vigtigste forslag, der behandles, er indførelsen af regler for andre institutters udstedelse af e-penge end bankernes.

EU har nu mulighed for at fastlægge regler, der kan danne forbillede for den tilsyns- og reguleringsmæssige udvikling på dette område internationalt set.

Behovet for et direktiv

Med hensyn til e-penge er det Kommissionens mål og opgave at opbygge og udvide det indre marked for finansielle tjenester. Den lægger vægt på at fjerne hindringerne for gennemførelse af finansielle transaktioner på tværs af grænserne og følge udviklingen af nye metoder og produkter, således at der kan skabes fri bevægelighed uden urimelige byrder. Samtidig er Kommissionen opmærksom på de spørgsmål om regler og tilsyn, der er knyttet til udstedelse af e-penge.

Der skal skabes sikkerhed omkring e-pengeudstedernes finansielle integritet og transaktioner. Vi må sikre, dels at e-pengeudstedere er stabile og sunde virksomheder, dels at tilliden til dette nye betalingsmiddel, der er under udvikling, ikke forsvinder, selv om en enkelt udsteder måtte gå konkurs.

E-pengesystemerne i Europa begyndte at opstå sidst i 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne med pilotprojekter i nogle få medlemsstater. Projekterne udviklede sig dog hastigt fra midten af 1990'erne. For eksempel var der i begyndelsen kun små pilotprojekter i tre medlemsstater og sidst i 1996 fandtes der 24 multifunktionsordninger i EU, idet der kun var tre medlemsstater, der slet ikke havde nogen sådan ordning. Det forventes, at der med den voksende anvendelse vil opstå endnu flere ordninger.

På denne baggrund er der for udstedelse af e-penge i EU indført regler og tilsyn på ad hoc-basis i de enkelte medlemsstater. Der findes ikke noget klart retsgrundlag for udstedelse af e-penge, og hvis ikke man søger at løse dette problem, vil der fortsat kunne udstedes e-penge uden nogen form for regulering, hvilket hverken er i forbrugernes eller markedernes interesse.

Ud over at Kommissionen i tidligere meddelelser har givet tilsagn om at indføre regler for udstedelse af e-penge, er der også andre årsager til, at dette spørgsmål bør løses hurtigt.

- E-penge giver forbrugerne mulighed for at gøre sig bekendt med begrebet fælles valuta - da der ikke udstedes eurosedler og -mønter før 2002, vil forbrugerne og detailhandlerne i mellemtiden kunne købe og sælge i euro ved at benytte e-pengeordninger. Dette vil også bidrage til væksten og udviklingen i e-penge som et ukompliceret grænseoverskridende betalingsmiddel. Selv om der endnu ikke findes et fuldt

fungerende grænseoverskridende system, kan flere af de eksisterende systemer benyttes til grænseoverskridende transaktioner. Så snart forslaget har skabt retssikkerhed, forventes der desuden en stigning i de kompatible grænseoverskridende systemer.

- Medlemsstaterne er begyndt at udarbejde nationale regler for e-pengeudstedere. Der er derfor risiko for, at forskellige nationale regelsæt vil gøre det langt vanskeligere at foretage en harmonisering om to til tre år.

I betragtning af muligheden for grænseoverskridende e-pengeordninger, ikke blot på grund af udviklingen i informationsteknologien, men også på grund af indførelsen af euroen, er det nødvendigt at fastslå, om institutter uden for banksektoren, der i forvejen frit kan levere grænseoverskridende e-pengeydelser i henhold til EU-traktatens artikel 59, bør have tilladelse til - under forudsætning af et vist minimumstilsyn - at levere grænseoverskridende e-pengeservice efter princippet, gensidig anerkendelse af hjemlandstilsyn, inden for rammerne af de harmoniserede tilsynsregler, som det er tilfældet med kreditinstitutter. For kreditinstitutternes vedkommende er grænseoverskridende e-pengeordninger allerede tilladt i henhold til andet bankdirektiv.

Kommissionen har derfor besluttet at indtage en positiv holdning til dette spørgsmål. Med det foreliggende forslag vil der blive skabt et harmoniseret indre marked for levering af e-penge i EU. Det vil forbedre stabiliteten og i væsentligt omfang fjerne de tilsynsmæssige risici. Forslaget skal ikke blot skabe retssikkerhed for potentielle nye virksomheder på markedet, men er også et vigtigt led i indførelsen af den fælles valuta.

De reguleringsmæssige spørgsmål

Der foregår en omfattende debat om mulighederne for såvel kortbaserede som computerbaserede e-penge. Forventningerne er meget store, når det gælder den elektroniske handel. F.eks. tyder et firmas¹ undersøgelser på, at betalingerne over Internet vil vokse fra ca. 518 mio. USD i 1998 til 6,6 mia. USD inden år 2000. Disse tal er ikke usædvanlige for undersøgelser på dette område.

De enkelte betalinger kan være ret små, og det er netop en af fordelene ved e-penge, at de kan benyttes til mikrobetalinger (f.eks. 0,5 eurocent pr. Internetside). Med hensyn til de samlede risici er det dog indlysende, at der kan være et betydeligt e-pengebeløb i omløb, hvilket udsætter forbrugerne, men især de handlende, for en konkursrisiko og dermed en systemrisiko.

Det foreliggende forslag omfatter kun tilsyns- og reguleringsmæssige spørgsmål vedrørende e-pengeudstedere og indeholder de krav, der må stilles til udstedere af e-pengeprodukter for at sikre, at der er tale om sunde og stabile virksomheder. Det retlige og kontraktlige forhold mellem forbrugerne og e-pengeinstitutterne behandles særskilt og gennemgås mere udførligt nedenfor.

Ud over betragtningerne om gennemførelse af det indre marked og afskaffelse af handelshindringer er Kommissionen opmærksom på, at der skal sikres lige vilkår for de forskellige typer institutter. Det er klart, at også de traditionelle kreditinstitutter vil spille en

¹ Forrester Research.

betydelig rolle på dette finansielle område, og derfor bør de grundlæggende regler om fri bevægelighed efter princippet, gensidig anerkendelse, og de tilsynsregler, der gælder for disse institutter, såsom tilladelse, kapitalkrav, tilsyn osv., også anvendes i rimeligt omfang på e-pengeinstitutter.

Reglerne skal udformes således, at man i videst muligt omfang opnår lige konkurrencevilkår mellem de forskellige typer institutter, men samtidig må de ikke være så komplicerede, at de forhindrer eller vanskeliggør udviklingen af denne nye industri. Dette er formålet med det foreliggende forslag.

Det Rådgivende Bankudvalg samt finansieringsinstitutter, e-pengeinstitutter, serviceleverandører og andre interesserede parter blev konsulteret om forslaget. Selv om der ikke var enstemmighed, var der bred enighed om hovedtrækkene.

Pengepolitikken

Ved udarbejdelsen af dette forslag stod det klart, at der måtte tages hensyn til, hvilke virkninger udstedelse af e-penge kunne få for pengepolitikken. Der blev udtrykt ønske om, at centralbankerne fik mulighed for at pålægge alle udstedere af e-penge krav til reserverne, således at man kunne være forberedt på en betydelig forøgelse af anvendelsen af e-penge og dermed en kraftig indvirkning på pengepolitikken.

Den Europæiske Centralbanks Styrelsesråd afgrænsede for nylig tre hovedfunktioner, som et minimumsreservesystem burde have under ØMU's tredje fase. En af disse hovedfunktioner var, at et sådant system kunne bidrage til at udvide efterspørgslen efter centralbankpenge og dermed skabe eller forøge en strukturbestemt mangel på likviditet på markedet; dette betragtes som nyttigt for at forbedre Det Europæiske Centralbanksystems muligheder for at operere effektivt som udbyder af likviditet og på længere sigt at reagere over for nye betalingsteknologier, såsom udvikling af e-penge².

Kommissionens forslag om ændring af første bankdirektivs definition af et kreditinstitut, således at institutter, der ikke er interesserede i at udføre almindelig bankvirksomhed, får tilladelse til at udstede e-penge efter de samme grundlæggende regler som alle andre kreditinstitutter, vil fremme en harmonisk udvikling af kreditinstitutternes aktiviteter overalt i EU, især med hensyn til udstedelse af e-penge, og vil forhindre, at konkurrencen mellem e-pengeinstitutter fordrejes, selv når det gælder pengepolitiske krav. ECB har de nødvendige beføjelser til at fastsætte eller undlade at fastsætte sådanne krav.

Hvorfor en anden ordning for institutter uden for banksektoren?

Det indre marked for banktjenester blev etableret ved indførelse af en fælles tilladelse baseret på en minimumsharmonisering af tilsynsreglerne. Kommissionens foreløbige forslag til direktiv om udstedelse af e-penge går i samme retning og er i høj grad afpasset efter de eksisterende bankdirektiver. Det er vigtigt at sikre, at der kun anvendes de elementer i banklovgivningen, der er relevante for levering af e-penge og for de risici, der er forbundet dermed, og samtidig sørge for, at der ud fra et pengepolitisk synspunkt skabes både stabilitet og lige konkurrencevilkår mellem udstederne.

² Den Europæiske Centralbanks pressemeddelelse af 8.7.1998 om Det Europæiske Centralbanksystems anvendelse af et minimumsreservesystem i tredje fase.

Dette er i overensstemmelse med de principper, der hidtil har været fulgt. Den europæiske banklovgivning har altid erkendt, at der er forskelle mellem institutterne. Det er naturligvis vigtigt, at en sådan målrettet lovgivning, der afspejler bestemte institutters særpræg, ikke underminerer de lige konkurrencevilkår. Den foreslåede tilsynsordning er absolut enklere end de regler, der gælder for bankerne; men de konkurrencemæssige fordele i form af lavere omkostninger ved at skulle overholde kravene, opvejes af stærke restriktioner i både institutternes aktiviteter og deres investeringer.

De vigtigste forskelle i anvendelsen af første og andet bankdirektiv på banker og e-pengeinstitutter består i kravene til startkapital og egenkapital samt investeringsbegrænsningerne. Bankerne skal have en startkapital på 5 mio. ECU, men der foreslås en startkapital på 500 000 ECU for e-pengeinstitutter. Banker skal opfylde et krav om en løbende egenkapital på mindst 8%, men for e-pengeinstitutter foreslås 2%.

E-pengeinstitutternes erhvervsaktiviteter og investeringsmuligheder adskiller sig væsentligt fra bankernes. På den ene side er det vigtigt at fastlægge et krav til startkapitalen, der ikke vil afskrække nye virksomheder fra at trænge ind på markedet, og som afspejler de relative risici, men på den anden side er det vigtigt at begrænse det løbende egenkapitalkrav til et sådant niveau, at det ikke skader rentabiliteten. Disse lavere grænser for e-pengeinstitutterne opvejes af stærkere begrænsninger i deres investeringsportefølje.

Det Rådgivende Bankudvalg blev konsulteret, og det erkendte, at e-pengeinstitutternes investeringer skal afspejle det forhold, at de investerede midler er den nødvendige garanti for, at de udstedte e-penge kan accepteres som et sikkert betalingsmiddel svarende til kontanter, men udvalget advarede mod en alt for kompliceret fremgangsmåde. De nationale eksperter var generelt enige om, at de anførte beløb var rimelige.

Med denne metode agter Kommissionen at fremme konkurrencen på det europæiske e-pengemarked, der er ved at opstå, og at lade markedet bestemme udviklingens og innovationens fart og tilbyde et kvalitetsprodukt, der opfylder forbrugernes forventninger og er konkurrencedygtigt på det bredere internationale plan, og heller ikke fordrejer konkurrencen mellem kreditinstitutter, der udsteder e-penge.

Forslagene tager sigte på at skabe konkurrence; det vil naturligvis være vigtigt at føre tilsyn med udviklingen i e-pengesektoren for at fastslå, om der er behov for særlige indgreb for at fremme eller opretholde konkurrencen.

Forbrugerspørgsmål

Den 9. juli 1997 offentliggjorde Europa-Kommissionen en meddelelse om "Fremme af forbrugernes tillid til elektroniske betalingsmidler inden for det indre marked"³. Denne meddelelse henviste til sammenhængen mellem elektronisk handel og nye betalingsinstrumenter, som var blevet behandlet indgående i en tidligere meddelelse, "Et europæisk initiativ inden for elektronisk handel"⁴. I meddelelsen fremhæves fire hovedområder, hvor "der er behov for et betydeligt bidrag fra de offentlige myndigheders side inden for de elektroniske betalinger". Disse fire hovedområder skal også nævnes her:

³ KOM(97) 353 endelig udg.

⁴ KOM(97) 157 endelig udg.

Tiltag (i): De skal fastlægge passende overvågningsrammer for udstedelsen af elektroniske penge, således at det sikres, at udstederne er solide og stabile.

Opfølgning: Dette er indholdet i det foreliggende forslag.

Tiltag (ii): De skal opstille retningslinjer for udstederne og brugerne med hensyn til gennemsigtighed, ansvar og klagemuligheder for at skabe tillid hos brugerne.

Opfølgning: Som bilag til meddelelsen var knyttet en henstilling om transaktioner med elektroniske betalingsmidler (især forholdet mellem udsteder og indehaver). Henstillingen omfattede bl.a. transaktionsvilkårenes gennemsigtighed, herunder minimumsoplysninger om betingelserne, de kontraherende parter (herunder udstederens og indehaverens) forpligtelser og ansvar og procedurerne for bilæggelse af tvister.

Medlemsstaterne blev opfordret til at efterkomme henstillingen inden den 31. december 1998. Kommissionen vil undersøge medlemsstaternes gennemførelse af henstillingen og vil på denne baggrund træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige.

Tiltag (iii): De skal klarlægge anvendelsen af EU's konkurrenceregler for at opnå en rimelig balance mellem kompatibilitet og sund og stærk konkurrence på disse markeder.

Opfølgning: På baggrund af en række anmeldelser er Kommissionen ved at undersøge konkurrencereglerne vedrørende kompatibilitet.

Tiltag (iv): De skal sætte ind over for risikoen for misbrug og forfalskning ved at forbedre sikkerheden.

Opfølgning: Den 1. juli 1998 udsendte Kommissionen en meddelelse om en handlingsplan for bekæmpelse af svig og forfalskning af andre betalingsmidler end kontanter. Formålet med denne fælles handlingsplan er at sikre, at svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter betragtes som en kriminel handling i alle medlemsstater, og den indeholder en række foranstaltninger, der skal træffes på nationalt plan. Rådet skal inden udgangen af 2000 vurdere anvendelsen af denne handlingsplan på grundlag af en rapport fra Kommissionen.

Med hensyn til forbrugerspørgsmålene må det understreges, at de elektroniske betalingsmidler, der er omfattet af det foreliggende forslag, ikke kan betragtes som indskud. I modsætning til en indskyder betaler brugeren af elektroniske betalingsmidler ikke penge til udstederen, som denne skal opbevare eller administrere. Hverken udstederen eller kunden forfølger dette mål. Den kontrakt, der ligger til grund for forholdet mellem kunden og udstederen, går ud på, at brugeren vil kunne købe noget for sine e-penge hos de handlende, der modtager dem, og at udstederen vil honorere sin forpligtelse til at sikre, at dette er tilfældet.

Spørgsmålet om tilbagebetaling opstår ikke under normale omstændigheder. Kunden betaler på forhånd for endnu ikke nærmere bestemte varer og tjenester på samme måde som en kunde, der køber et telefonkort, endnu ikke har bestemt, hvornår og hvor opkaldene skal foretages.

Kontrakten mellem udstederen og indehaveren vil klart etablere retsforholdet mellem dem. Særlige betingelser og andre transaktionsvilkår, herunder en eventuel mulighed for tilbagebetaling, kan fastlægges kontraktligt i forbindelse med hver enkelt e-pengeordning. Hvis der aftales en bestemmelse om tilbagebetaling, ændrer det ikke kontraktens art, fordi dens formål ikke ændres; den vedrører fortsat køb og salg af e-penge og dertil knyttet betalingservice.

Forslaget vedrører regler for og tilsyn med e-pengeudstedelse. Forbrugerspørgsmålene vil dog blive behandlet i en særskilt meddelelse, der eventuelt vil blive fulgt op af lovgivning på området.

Konklusion

E-penge har det nødvendige potentiel til, at de kan udvikle sig til et effektivt betalingsmiddel; de kan spille en vigtig rolle i udviklingen og forbedringen af den elektroniske handel, og de kan blive et vigtigt redskab til gennemførelsen af det indre marked og Den Monetære Union. Kommissionen er af den opfattelse, at det er i såvel erhvervslivets som forbrugernes interesse, at e-penge udvikler sig på et retsgrundlag, der medfører tillid til dette nye betalingsinstrument. Samtidig er det af væsentlig betydning, at udviklingen kan finde sted uden strenge teknologiske regler, der hæmmer innovationen og begrænser konkurrencen.

Kommissionens forslag om adgang til at etablere og udøve virksomhed som e-pengeinstitut og tilsyn med en sådan virksomhed, indfører det retsgrundlag, der er nødvendigt for at sikre den finansielle integritet hos udstedere uden for banksektoren uden at standse udviklingen på e-pengeområdet, og vil bidrage til at skabe et klima for fremme af udviklingen af dette nye betalingsmiddel i både erhvervslivets og forbrugerens interesse.

Direktivforslagenes hovedindhold

Anvendelsesområde

Ved ændringen af første bankdirektiv defineres e-pengeinstitutter som kreditinstitutter, hvorved de bliver omfattet af Den Europæiske Centralbanks pengepolitiske foranstaltninger. Ved denne ændring underlægges e-pengeinstitutterne desuden bestemmelserne i første og andet bankdirektiv, hvorved de opnår en EU-dækkende tilladelse, samtidig med at der skabes lige konkurrencevilkår mellem forskellige typer kreditinstitutter. På grund af e-pengeinstitutternes begrænsede virkefelt anvendes nogle af bestemmelserne i bankdirektiverne ikke eller anvendes i mindre omfang. Disse bestemmelser er anført i direktivet om e-pengeinstitutter.

I **artikel 1** i direktivet om e-pengeinstitutter foreslås der, i overensstemmelse med Kommissionens holdning, et begrænset anvendelsesområde, der kun indebærer harmoniserede regler for e-pengeinstitutter, dvs. andre leverandører af e-pengeservice end banker.

E-penge defineres således, at de omfatter forudbetalte kort og netværkspenge, dog kun hvis de udstedes inden for et trepartssystem, dvs. hvis den elektroniske pengeværdi accepteres som betalingsmiddel af andre virksomheder end de udstedende institutter.

E-pengeinstitutternes virksomhed, bortset fra udstedelse af e-penge, er begrænset til levering af nært forbundne tjenester af finansiell og anden art, såsom administration af e-penge, udførelse af driftsmæssige eller andre accessoriske funktioner, udstedelse og administration af andre betalingsmidler. Det er tilladt at levere tjenester, der ikke er af finansiell art, gennem det elektroniske medium.

Anvendelse af bankdirektiverne

På grund af e-pengeinstitutternes særlige art og dermed særlige forskriftsmæssige behov indebærer **artikel 2** en hel eller delvis undtagelse for anvendelsen af nogle af første og andet bankdirektivs 40 artikler. Med hensyn til adgangen til at etablere og udøve virksomhed skal e-pengeinstitutterne dog opfylde de samme betingelser som kreditinstitutter. Ligesom for kreditinstitutter er der fastsat krav med hensyn til bl.a.

- forudgående tilladelse
- minimumskapitalkrav (nedsat)
- god og ansvarsbevidst ledelse
- sund og forsigtig drift
- indledende og løbende kontrol med ejerforholdene.

Det er fastsat i artikel 2, at EU's banklovgivning, bortset fra direktivet om hvidvaskning af penge og direktivet om konsolideret tilsyn, ikke anvendes på e-pengeinstitutter, medmindre det er udtrykkeligt anført.

Hvis e-pengeinstitutterne således opfylder kravene i **artikel 3-6** om bl.a. aktivitets- og investeringsbegrænsninger samt tilstrækkelig egenkapital, har de også fri etableringsret og ret til fri udveksling af tjenesteydelser som fastsat i 2BD.

Ifølge **artikel 2** skal kontrakterne også angive specielt, om den oplagrede værdi kan tilbagebetales, og i så fald på hvilke kontraktvilkår.

Krav til startkapital og egenkapital

Artikel 3 indfører løbende egenkapitalkrav. Disse krav er nødvendige for at sikre, at e-pengeinstitutter har en egenkapital, der står i rimeligt forhold til deres transaktioner. Den foreslåede målestok er 2% af det største af følgende beløb: den aktuelle værdi eller de foregående seks måneders gennemsnit af uindfrie e-pengebeløb, som det pågældende institut har udstedt. Under alle omstændigheder kan beløbet ikke være lavere end startkapitalkravet på 500 000 ECU.

Investeringsbegrænsninger

I **artikel 4** foreslås investeringsbegrænsninger, der afspejler behovet for, at udstederne af e-penge fører en forsigtig investeringspolitik især for at begrænse mulighederne for, at de udsættes for likviditetsrisici. Ifølge forslaget må midler, der modtages til gengæld for udstedte e-penge, derfor kun investeres i stærkt likvide aktiver med en risikovægtning på nul i henhold til direktivet om solvensnøgletal. Det er også tilladt e-pengeinstitutterne at dække sig ind mod markedsrisici gennem stærkt likvide derivater, der handles på børsen, og som har en risikovægtning på 0%.

Desuden kan e-pengeinstitutter investere i andre stærkt likvide gældsinstrumenter, ligesom de kan have supplerende likviditet i form af indskud på sigt i kreditinstitutter i zone A. Sådanne investeringer er dog undergivet et loft på tyve gange institutternes egenkapital og underlagt lige så strenge begrænsninger med hensyn til store engagementer, som de, der gælder for bankerne.

Investeringsbegrænsningerne skyldes, at det er nødvendigt, at der føres en investeringspolitik med relativt lav risiko, der tilnærmelsesvis afspejler e-pengeinstitutternes likviditetsrisici. Dette krav bidrager til at sikre at udstederne er sunde og stabile virksomheder, og derved til at beskytte e-pengesystemet og forbrugerne generelt.

Artikel 5 pålægger de kompetente myndigheder pligt til at efterprøve mindst to gange årligt, om e-pengeinstitutterne opfylder artikel 3 og 4, medens **artikel 6** understreger pligten til en sund og forsigtig drift.

Undtagelse

I henhold til **artikel 7** kan medlemsstaterne undlade at anvende en række bestemmelser i forslagene afhængigt af de risici, de små e-pengeordninger indebærer. Undtagelsen gælder kun for e-pengeinstitutter med relativt små ordninger.

Grundlaget herfor er, at de samlede uindfrie e-pengebeløb ikke overstiger [10] mio. ECU, og at oplagringskapaciteten på det elektroniske medium ikke overstiger [150] ECU.

Undtagelsen gælder kun for: erhvervsaktiviteter (artikel 1, stk. 4), anvendelse af første og andet bankdirektiv (artikel 2, stk. 1), krav til startkapital og egenkapital (artikel 3, stk. 1) og artikel 8, der indeholder bestemmelser om, at de eksisterende e-pengeinstitutter skal indsende oplysninger til de kompetente myndigheder.

Sådanne små ordninger vil ikke være omfattet af bestemmelserne om en EU-dækkende tilladelse. De vil dog fortsat være omfattet af de øvrige bestemmelser, såsom investeringsbegrænsninger, begrænsede løbende egenkapitalkrav, pligt til en sund og forsigtig drift, halvårlig indberetning, anvendelse af direktivet om hvidvaskning af penge osv.

Grandfathering

Artikel 8 indeholder en bestemmelse om, at e-pengeinstitutter, der er i drift på det tidspunkt, hvor de nationale gennemførelsesbestemmelser til EU-lovgivningen træder i kraft, fortsat anses for tilladte.

De øvrige artikler er standardbestemmelser om gennemførelse og meddelelse.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om adgang til at etablere og udøve virksomhed som e-pengeinstitut og tilsyn med en sådan virksomhed

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, første og tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁵,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁶,

under henvisning til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B⁷, og

ud fra følgende betragtninger:

Kreditinstitutter som omhandlet i artikel 1, første led, litra b), i Rådets direktiv 77/780/EØF⁸, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/.../EF⁹, har kun et begrænset virkefelt;

det er nødvendigt at tage hensyn til disse institutters særpræg og træffe de behørig foranstaltninger til samordning og harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om adgang til at etablere og udøve virksomhed som e-pengeinstitut og tilsyn med en sådan virksomhed;

med den vedtagne fremgangsmåde vil man kunne opnå den harmonisering, der er absolut nødvendig for at sikre gensidig anerkendelse af tilladelser til og gensidigt tilsyn med e-pengeinstitutter, hvilket gør det muligt at udstede en fælles tilladelse, som er anerkendt overalt i Fællesskabet, og anvende det princip, at det er hjemlandet, der fører tilsyn;

set ud fra et videre perspektiv, nemlig den hastige udvikling i elektronisk handel, bør der indføres retsregler, som giver mulighed for at opnå det fulde potentielle udbytte af e-penge, og som især forhindrer, at den teknologiske innovation vanskeliggøres; med

⁵ EFT C

⁶ EFT C

⁷ Europa-Parlamentets udtalelse af (EFT C), Rådets fælles holdning af (EFT C) og Europa-Parlamentets beslutning af (EFT C).

⁸ EFT L 322 af 17.12.1977, s. 30.

⁹ EFT L

dette direktiv indføres der derfor et teknologineutralt retsgrundlag, som harmoniserer tilsynet med e-pengeinstitutter i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en sund og forsigtig drift af disse institutter og især deres finansielle integritet;

i henhold til punkt 5 i bilaget til Rådets direktiv 89/646/EØF¹⁰, senest ændret ved direktiv 92/30/EØF¹¹, har kreditinstitutter i forvejen tilladelse til at udstede og administrere betalingsmidler, herunder e-penge, og at udføre sådanne aktiviteter på EU-plan, forudsat at de er gensidigt anerkendte, og at de er undergivet den omfattende tilsynsordning, der gælder i henhold til Fællesskabets bankdirektiver;

det er berettiget, at der for e-pengeinstitutter indføres en særlig tilsynsordning, som ganske vist er afpasset efter den tilsynsordning, der gælder for kreditinstitutter og især direktiv 77/780/EØF og 89/646/EØF, men alligevel adskiller sig fra denne ordning, fordi udstedelse af e-penge på grund af deres særlige egenskab som en elektronisk erstatning for sedler og mønter ikke kan betragtes som indlånsvirksomhed, der i henhold til artikel 3 i direktiv 89/646/EØF er forbudt for andre virksomheder end kreditinstitutter;

af hensyn til de særlige risici, der er forbundet med udstedelse af e-penge, skal denne tilsynsordning være mere målrettet og vil dermed være enklere end den tilsynsordning, der gælder for kreditinstitutter, især fordi kravene til startkapitalen mindskes, og direktiv 89/647/EØF¹², 92/121/EØF¹³ og 93/6/EØF¹⁴ ikke finder anvendelse;

det er dog nødvendigt at skabe lige konkurrencevilkår mellem de kreditinstitutter, der udsteder e-penge, og e-pengeinstitutterne og dermed sikre en loyal konkurrence mellem et større antal institutter til gavn for brugerne; denne målsætning er opfyldt, fordi ovennævnte forenkling af tilsynsordningen for e-pengeinstitutter opvejes af strengere bestemmelser end de, der gælder for kreditinstitutter, idet der bl.a. indføres begrænsninger i den virksomhed, som e-pengeinstitutter må udøve, og især i deres investeringer, således at det sikres, at deres finansielle forpligtelser i forbindelse med udestående e-pengebeløb til enhver tid er garanteret af stærkt likvide aktiver med lav risiko;

for at virksomheder, der ikke er underlagt tilsyn, kan udføre driftsmæssige og andre accessoriske funktioner i forbindelse med udstedelse af e-penge, bør de kompetente myndigheder have en række beføjelser over for disse virksomheder;

de kompetente myndigheder bør have mulighed for at indføre undtagelser for nogle af direktivets krav, når det gælder e-pengeinstitutter, der kun opererer inden for den respektive medlemsstats område, og hvis virksomhed ikke overstiger bestemte grænser;

vedtagelse af dette direktiv er den mest hensigtsmæssige måde, hvorpå de ønskede målsætninger kan gennemføres; direktivet er begrænset til det minimum, der er

¹⁰ EFT L 386 af 30.12.1989, s. 1.

¹¹ EFT L 110 af 28.4.1992, s. 52.

¹² EFT L 386 af 30.12.1989, s. 14.

¹³ EFT L 29 af 5.2.1993, s. 1.

¹⁴ EFT L 141 af 11.6.1993, s. 1.

nødvendigt for at nå disse mål og går ikke videre end det, der er behov for i denne forbindelse;

Det Rådgivende Bankudvalg er blevet konsulteret om vedtagelsen af dette direktiv -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde, definitioner og aktivitetsbegrænsning

- (1) Dette direktiv finder anvendelse på e-pengeinstitutter.
- (2) Det finder ikke anvendelse på de institutter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, i direktiv 77/780/EØF.
- (3) I dette direktiv forstås ved
 - a) "e-pengeinstitut": et foretagende, der udsteder betalingsmidler i form af e-penge, eller som investerer provenuet af denne virksomhed uden at være undergivet Rådets direktiv 93/22/EØF¹⁵, bortset fra et kreditinstitut som defineret i artikel 1, første led, litra a), i Rådets direktiv 77/780/EØF
 - b) "e-penge": en pengeværdi,
 - i) som er oplagret elektronisk på et elektronisk medium, såsom et chipkort eller en computer
 - ii) som anerkendes som betalingsmiddel af andre foretagender end det udstedende institut
 - iii) som skabes med det formål at blive stillet til rådighed for brugerne som elektronisk erstatning for mønter og sedler, og
 - iv) som skabes med henblik på elektroniske betalingsoverførsler af begrænset værdi.
- (4) E-pengeinstitutters virksomhed, bortset fra udstedelse af e-penge, må kun omfatte:
 - a) levering af nært forbundne tjenester af finansiell eller anden art, såsom administration af e-penge, gennem udførelse af driftsmæssige og andre accessoriske funktioner i forbindelse med udstedelse af e-penge samt udstedelse og administration af andre betalingsmidler, som omhandlet i punkt 5 i bilaget til direktiv 89/646/EØF, og
 - b) levering af tjenester, der ikke er af finansiell art, gennem det elektroniske medium.

¹⁵ EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27.

E-pengeinstitutter må ikke besidde kapitalandele i andre virksomheder, medmindre disse sidstnævnte udfører driftsmæssige eller andre accessoriske funktioner i forbindelse med e-penge, der udstedes eller distribueres af det pågældende institut.

Artikel 2

Anvendelse af bankdirektiverne

- (1) Medmindre andet er udtrykkeligt anført, gælder henvisninger til kreditinstitutter i EF's forordninger, direktiver - bortset fra direktiv 77/780/EØF og 89/646/EØF - henstillinger og udtalelser ikke for e-pengeinstitutter.
- (2) Følgende bestemmelser finder ikke anvendelse: artikel 2, stk. 5 og 6, artikel 3, stk. 3, litra b)-d) og stk. 7, artikel 4, artikel 6, artikel 7, stk. 2 og 3, artikel 8, stk. 2-4, artikel 10 og artikel 14 i direktiv 77/780/EØF og artikel 4, 6, 10, 12, artikel 18, stk. 2, og artikel 23 og 24 i direktiv 89/646/EØF. Den frie etableringsret og den frie udveksling af tjenesteydelser, der er omhandlet i artikel 18-21 i direktiv 89/646/EØF, finder ikke anvendelse på e-pengeinstitutters virksomhed bortset fra udstedelse af e-penge.
- (3) Rådets direktiv 91/308/EØF¹⁶ og 92/30/EØF¹⁷ finder anvendelse på e-pengeinstitutter.
- (4) Ved anvendelsen af artikel 3 i direktiv 89/646/EØF betragtes midler, der modtages til gengæld for e-penge, ikke som indlån i denne artikels forstand, hvis de aftaler, der ligger til grund:
 - a) klart fastslår e-pengenes særlige egenskab som en elektronisk erstatning for mønter og sedler, og
 - b) ikke giver mulighed for udlån med henblik på og til gengæld for modtagelse af e-penge på et senere tidspunkt.

At e-pengebeløb kan indfries er ikke i sig selv en tilstrækkelig grund til at anse brugerens udbetalte midler for indlån som omhandlet i artikel 3 i direktiv 89/646/EØF. I kontrakten mellem udstederen og brugeren skal det fastsættes, om de oplagrede e-penge kan tilbagebetales eller ej, og i bekræftende fald angives betingelserne, formaliteterne og tidsfristen for tilbagebetaling.

Artikel 3

Krav til start- og egenkapital

- (1) E-pengeinstitutter skal have en startkapital på mindst 500 000 ECU. Uanset stk. 2 og 3 nedenfor må deres egenkapital ikke være under dette beløb.

¹⁶ EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77.

¹⁷ EFT L 110 af 28.4.1992, s. 52.

- (2) E-pengeinstitutter skal til enhver tid være i besiddelse af en egenkapital på mindst 2% af det højeste af følgende beløb: den aktuelle værdi eller de foregående 6 måneders gennemsnit af de samlede finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriede e-pengebeløb.
- (3) Når et e-pengeinstitut ikke har været i drift i seks måneder, inklusive den dag, hvor driften påbegyndes, skal det have en egenkapital på mindst 2% af det højeste af følgende beløb: den aktuelle værdi af eller det beløb, der er fastsat som mål for de finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriede e-pengebeløb efter seks måneder. Det beløb, der er fastsat som mål for instituttets finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriede e-pengebeløb efter seks måneder, skal fremgå af dets driftsplan med forbehold af ændringer, som de kompetente myndigheder måtte have krævet.

Artikel 4

Investeringsbegrænsninger

- (1) E-pengeinstitutter investerer et beløb, der mindst svarer til deres finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriede e-pengebeløb, men kun i følgende aktiver:
 - a) stærkt likvide aktiver, som i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a), punkt 1, 2, 3, og 4 og artikel 7, stk. 1, i direktiv 89/647/EØF risikovægtes med nul
 - b) indskud på sigt i kreditinstitutter i zone A og gældsinstrumenter, der
 - i) er stærkt likvide
 - ii) ikke er omfattet af stk. 1, litra a)
 - iii) af de kompetente myndigheder anerkendes som fordringer på kvalificerede emittenter som omhandlet i artikel 2, stk. 12, i direktiv 93/6/EØF og
 - iv) ikke udstedes af virksomheder, der har direkte eller indirekte kapitalinteresser i det pågældende e-pengeinstitut, eller som skal være omfattet af sidstnævntes konsoliderede regnskaber, eller hvori det pågældende e-pengeinstitut har direkte eller indirekte kapitalinteresser.
- (2) De investeringer, der er omhandlet i stk. 1, litra b), må ikke overstige tyve gange det pågældende e-pengeinstituts egenkapital og skal være undergivet begrænsninger, der er mindst lige så strenge som de begrænsninger, der gælder for kreditinstitutter i henhold til direktiv 92/121/EØF.
- (3) For at gardere sig mod markedsrisici i forbindelse med udstedelse af e-penge og de i stk. 1 omhandlede investeringer kan e-pengeinstitutter benytte stærkt likvide rente- og valutakursrelaterede poster under strengen i form af derivater, der handles på anerkendte børser, og som ikke er omfattet af bilag II til direktiv 89/647/EØF. Anvendelse af derivater i henhold til første punktum er kun tilladt, hvis det er

hensigten helt at fjerne markedsrisiciene, og hvis dette rent faktisk sker i videst muligt omfang.

- (4) Medlemsstaterne indfører passende begrænsninger i e-pengeinstitutternes markedsrisici i forbindelse med de i stk. 1 omhandlede investeringer.
- (5) Ved anvendelsen af stk. 1 vurderes aktiverne til det laveste af følgende beløb: købsprisen eller markedsværdien.
- (6) Hvis værdien af de i stk. 1 omhandlede aktiver bliver lavere end de finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriede e-pengebeløb, påser de kompetente myndigheder, at det pågældende e-pengeinstitut træffer de nødvendige foranstaltninger for omgående at rette op på dette forhold. Med henblik herpå kan de kompetente myndigheder, men kun midlertidigt, tillade, at instituttets finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriede e-pengebeløb garanteres med andre aktiver end de i stk. 1 omhandlede op til et beløb på højst 5% af disse forpligtelser eller af instituttets samlede egenkapital, dog således at det er det laveste af disse to beløb, der gælder.

Artikel 5

De kompetente myndigheders kontrol

De kompetente myndigheder kontrollerer mindst to gange årligt på grundlag af oplysninger fra e-pengeinstitutterne, at artikel 3 og 4 overholdes.

Artikel 6

Sund og forsigtig drift

- (1) E-pengeinstitutter skal have en god og ansvarsbevidst ledelse, sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer og fyldestgørende interne kontrolordninger. Disse skal stå i forhold til de risici af finansiell og anden art, som instituttet udsættes for.
- (2) Hvis et e-pengeinstitut udøver aktiviteter af den i artikel 1, stk. 3, litra a), omhandlede art i samarbejde med en anden virksomhed, der udfører driftsmæssige eller andre accessoriske funktioner i forbindelse med disse aktiviteter, og som med hensyn til risiciene i denne forbindelse ikke er undergivet tilsyn, skal de aftaler, der ligger til grund for samarbejdet, give e-pengeinstituttet ret til at kontrollere og begrænse disse risici og give det mulighed for omgående og ubetinget at ophæve de aftaler, der ligger til grund for samarbejdet, hvis udøvelsen af denne ret hindres i praksis, eller hvis de kompetente myndigheder anmoder derom i overensstemmelse med stk. 3, sidste led.
- (3) For at sikre en effektiv kontrol med et e-pengeinstitut, der samarbejder med en anden virksomhed som omhandlet i stk. 2 ovenfor, skal medlemsstaterne sørge for, at deres kompetente myndigheder:

- a) kan kræve, at den anden virksomhed afgiver alle de oplysninger, der måtte være relevante for tilsynet med det pågældende e-pengeinstitut
- b) kan gennemføre, eller lade eksterne inspektører gennemføre, kontrolundersøgelser hos den pågældende virksomhed for at efterprøve disse oplysninger, og
- c) kan kræve, at e-pengeinstituttet omgående afhjælper eventuelle mangler og eventuelt omgående ophæver den aftale, der ligger til grund for samarbejdet med den anden virksomhed.

Artikel 7

Undtagelse

- (1) Medlemsstaterne kan undlade at anvende dette direktivs artikel 1, stk. 4, artikel 3, stk. 1, artikel 8 på et e-pengeinstitut og direktiv 77/780/EØF og 89/646/EØF, hvis alle de aktiviteter af den i artikel 1, stk. 3, litra a), omhandlede art, som det udøver alene eller i samarbejde med andre e-pengeinstitutter, opfylder følgende betingelser:
 - a) de samlede finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriede e-pengebeløb overstiger normalt ikke 10 mio. ECU og overstiger aldrig 12 mio. ECU, og
 - b) aktiviteterne vedrørende e-penge, og det er i aftalerne om e-penge fastsat, at der maksimalt kan lagres 150 ECU på det elektroniske medium, der stilles til brugernes rådighed med henblik på effektivering af betalinger.

Et e-pengeinstitut, der er undtaget fra en af ovennævnte artikler, er ikke omfattet af den fri etableringsret og den frie udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i direktiv 89/647/EØF.

- (2) Ved anvendelse af dette direktiv på virksomheder, der søger om undtagelse i henhold til stk. 1, eller som allerede har fået en sådan undtagelse, forstås ved:
 - a) "kompetente myndigheder": de nationale myndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med e-pengeinstitutter, og
 - b) "egenkapital": egenkapital som defineret i Rådets direktiv 89/299/EØF¹⁸.

Artikel 8

Grandfathering

- (1) E-pengeinstitutter, der er omfattet af dette direktiv, og som har påbegyndt driften i henhold til de gældende bestemmelser i de medlemsstater, hvor de har hovedsæde,

¹⁸ EFT L 124 af 5.5.1989, s. 16.

før dette direktivs gennemførelse i national lovgivning, formodes at være tilladte. Medlemsstaterne kræver, at disse e-pengeinstitutter inden for en rimelig frist fremsender alle relevante oplysninger, således at de kompetente myndigheder kan vurdere, om institutterne opfylder kravene i dette direktiv, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene er opfyldt, eller om tilladelsen skal inddrages.

- (2) Stk. 1, første punktum, gælder ikke for e-pengeinstitutter, der har fået en undtagelse i henhold til artikel 7. Hvis en sådan undtagelse først skal godkendes af de kompetente myndigheder, bliver formodningen ugyldig fra det tidspunkt, hvor undtagelsen godkendes.

Artikel 9

- (1) Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 31. december [1999]. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

- (2) Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 10

Dette direktiv træder i kraft på den tyvende dag efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 11

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles,

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

forslag til

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

98/ 0253(COD)

**om ændring af direktiv 77/780/EØF om samordning af lovgivningen
om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, første og tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹⁹,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg²⁰,

under henvisning til fremgangsmåde i traktatens artikel 189 B²¹, og

ud fra følgende betragtninger:

i overensstemmelse med traktatens mål bør der tilstræbes en harmonisk udvikling i kreditinstitutternes aktiviteter overalt i Fællesskabet, især når det gælder udstedelse af e-penge;

nogle institutter begrænser hovedsagelig deres virksomhed til udstedelse af e-penge; for at undgå fordrejning af konkurrencen mellem e-pengeudstedere, selv i forbindelse med pengepolitiske foranstaltninger, bør disse institutter være omfattet af Rådets direktiv 77/780/EØF²², senest ændret ved direktiv 96/13/EF²³ og Rådets direktiv 89/646/EØF²⁴, idet der dog fastsættes særlige regler af hensyn til deres særpræg;

definitionen af kreditinstitutter i artikel 1 i direktiv 77/780/EØF bør derfor udvides til også at omfatte disse institutter;

i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/.../EF²⁵, der samordner og harmoniserer en række særlige bestemmelser om disse institutters adgang til at etablere og udøve virksomhed og tilsyn med deres virksomhed; defineres de som e-pengeinstitutter -

¹⁹ EFT C

²⁰ EFT C

²¹ Europa-Parlamentets udtalelse af (EFT C), Rådets fælles holdning af (EFT C) og Europa-Parlamentets beslutning af (EFT C).

²² EFT L 322 af 17.12.1977, s. 30.

²³ EFT L 386 af 30.12.1989, s. 1.

²⁴ EFT L 66 af 16.3.1996, s. 15.

²⁵ EFT L

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Artikel 1, første led, i direktiv 77/780/EØF affattes således:

- kreditinstitut:

- a) et foretagende, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning, eller
- b) et e-pengeinstitut som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/.../EF.

Artikel 2

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv snarest muligt efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende. De underretter straks Kommissionen derom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft 20 dage efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles,

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

FINANSIERINGSOVERSIGT

Forslaget har ingen omkostningsmæssige implikationer for EU's budget.

ANALYSE AF KONSEKVENSERNE FOR KONKURRENCEEVNEN OG BESKÆFTIGELSEN

I. FORANSTALTNINGENS HOVEDBEGRUNDELSE

Formålet med direktivforslaget er at indføre regler for aktiviteterne i elektroniske pengeinstitutter, der skal sikre udstedernes stabilitet og soliditet og dermed i sidste ende beskytte forbrugernes interesser.

II. DE BERØRTE VIRKSOMHEDERS KARAKTERISTIKA

Direktivforslaget skaber en ny form for kreditinstitut, elektroniske pengeinstitutter, eller e-pengeinstitutter, der udsteder elektroniske betalingsmidler eller investerer overskuddet fra denne aktivitet uden at være underlagt investeringsservicedirektivet.

III. HVILKE DIREKTE FORPLIGTELSE PÅHVILER DER VIRKSOMHEDERNE?

Forslaget kræver, at virksomhederne skal have tilladelser fra de kompetente myndigheder, det stiller krav til startkapital og løbende egenkapital, begrænser investeringer, kræver kontrol foretaget af de kompetente myndigheder, og at der er tale om sund og forsigtig drift.

IV. HVILKE FORPLIGTELSE KAN DER EVENTUELT PÅLÆGGES VIRKSOMHEDERNE INDIREKTE VIA DE LOKALE MYNDIGHEDER?

Ingen.

V. ER DER TRUFFET SÆRLIGE FORANSTALTNINGER TIL FORDEL FOR SMÅ OG MELLEMSTORE VIRKSOMHEDER

Nej.

VI. HVILKEN VIRKNING FORVENTES DER

a) for virksomhedernes konkurrenceevne?

b) for beskæftigelsen?

- a) Det kan forventes, at forslaget ved at skabe et retsgrundlag for udstedelse af elektroniske penge vil tilskynde til yderligere udvikling og fornyelse på dette område. Det skulle få positive virkninger ikke blot for de udstedende institutter selv, men også for beslægtede virksomheder, der beskæftiger sig med udvikling af hardware og software. Endvidere fjerner forslaget enhver retlig usikkerhed om grænseoverskridende udstedelse. Det skulle derfor skærpe konkurrencen på markedet for betalingsinstrumenter generelt og for elektroniske penge i særdeleshed.

Elektroniske penge kan også nedbringe virksomhedernes generelle omkostninger til håndtering af kontanter.

- b) Virkningen for beskæftigelsen skulle blive positiv. Stigningen i såvel antallet af institutter som omsætningsmængden som følge af det retsgrundlag, direktivet vil indføre både i de enkelte lande og på tværs af grænserne, må forventes at skabe beskæftigelse.

VII. ER ARBEJDSMARKEDETS PARTER BLEVET HØRT?

Nej. De påtænkte foranstaltninger vedrører kun forsigtighedstilsyn med udstedere af elektroniske penge.

VIII. HVILKE OMKOSTNINGER OG FORDELE INDEBÆRER FORSLAGET?

Omkostninger: Der forventes ikke andre omkostninger end de lovgivningsmæssige.

Fordele: 1) Indførelse af et retsgrundlag til sikring af udstedernes stabilitet og soliditet; dette skulle øge erhvervslivets og forbrugernes tillid til dette nye betalingsmiddel under udvikling. 2) Retlig usikkerhed som følge af manglende harmonisering på området fjernes. 3) Afslutning af det indre marked: forslaget vil give elektroniske pengeinstitutter fra én medlemsstat lettere adgang til en anden medlemsstat (fra hjemstedet eller via en afdeling) og dermed bidrage til kapitalens frie bevægelighed og frie grænseoverskridende tjenester. 4) Brede retsgrundlag for udvikling af Den Europæiske Centralbanks monetære politik.

Balance: Fordelene vejer langt tungere end ulemperne.

ISSN 0254-1459

KOM(98) 461 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

09 15 16 06

Katalognummer : CB-CO-98-541-DA-C

ISBN 92-78-39362-2

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer

L-2985 Luxembourg